

prima instanță – V. Caduc
instanța de apel – I.Grosum A. Corcenco, D.Corolevschi,

ÎN C H E I E R E

14 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecători

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Gospodăria Țărănească „Ivan Scutelnic” în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „Agrimatco-Service” împotriva Gospodăriei Țărănești „Ivan Scutelnic” privind încasarea sumei,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 17 martie 2016 prin care a fost admis apelul declarat de Gospodăria Țărănească „Ivan Scutelnic” și s-a emis o nouă hotărâre de admitere parțială a pretențiilor,

c o n s t a t ă :

La 22 mai 2015 societatea cu răspundere limitată „Agrimatco-Service” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Gospodăriei Țărănești „Ivan Scutelnic” solicitând încasarea datoriei în mărime de 575076,97 lei, penalitate în mărime de 310541,58 lei, dobânda de întârziere în mărime de 195384,36 lei și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanta a reiterat că în baza contractului de vânzare-cumpărare nr.123 din 17 martie 2011 încheiat între societatea cu răspundere limitată „Agrimatco-Service” și Gospodăria Țărănească „Ivan Scutelnic” părțile au convenit asupra relațiilor contractuale de vânzare-cumpărarea a mărfii.

Menționează că potrivit prevederilor contractuale societatea cu răspundere limitată „Agrimatco-Service” s-a obligat să livreze marfă în cantitatea și calitatea comandată Gospodăriei Țărănești „Ivan Scutelnic”, iar ultima s-a obligat să primească marfa cu achitarea ei totală în termeni prevăzuți în contract.

Relatează că facturile fiscale fac dovada livrării mărfii, iar cumpărătorul le-a recepționat fără careva pretenții referitor la calitate și cantitate, obligația de predare-primire a bunului prevăzut de contract a fost executată. Potrivit anexelor contractului de vânzare-cumpărare marfa urma a fi achitată pînă la 20 noiembrie 2011.

Totodată, menționează că în conformitate cu p. 7.2 din contract, în cazul nerespectării termenilor de plată, cumpărătorul achită vânzătorului o penalitate în mărime de 0,3 % din valoarea mărfii livrate pentru fiecare zi de întârziere, care pentru șase luni constituie suma de 310541,58 lei.

De asemenea susține că din cauza neexecutării obligației în timp, pîrîtului i-a fost calculată dobîndă de întîrziere, potrivit art.585, 619 Codul civil în mărime de 195384,36 lei.

Prin hotărîrea judecătorei Briceni din 23 iulie 2015 a fost admisă cererea de chemare în judecată înaintată de societatea cu răspundere limitată „Agrimatco-Service”.

S-a încasat din contul Gospodăriei Țărănești „Ivan Scutelnic” în beneficiul societății cu răspundere limitată „Agrimatco-Service” datoria în mărime de 575076,97 lei, penalitate în mărime de 310541,58 lei, dobînda de întîrziere în mărime de 195384,36 lei, în total suma de 1081002,91 (un milion optzeci și una mii lei și 91 bani).

Nefiind de acord cu hotărîrea instanței de fond la 23 august 2015 Gospodăria Țărănească „Ivan Scutelnic”, a declarat apel solicitînd admiterea apelului, casarea hotărîrii primei instanțe și emiterea unei decizii prin care cererea de chemare în judecată înaintată de societatea cu răspundere limitată „Agrimatco-Service” să fie admisă parțial.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 17 martie 2016 a fost admis apelul declarat de Gospodăria Țărănească „Ivan Scutelnic”, s-a casat parțial hotărîrea judecătorei Briceni din 23 iulie 2015, cu emiterea unei noi soluții prin care s-a respins pretenția înaintată de societatea cu răspundere limitată „Agrimatco-Service” privind încasarea penalității în sumă de 310541,58 lei.

În rest hotărîrea judecătorei Briceni din 23 iulie 2015 s-a menținut.

La 20 mai 2016 Gospodăria Țărănească „Ivan Scutelnic”, a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 17 martie 2016 și a hotărîrii judecătorei Briceni din 23 iulie 2015, prin care a solicitat, casarea acestora și transmiterea cauzei spre rejudecare în instanța de fond.

În motivarea recursului a indicat că nu este de acord cu soluția instanțelor ierahic inferioare. Atît instanța de fond cît și instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material și procedural, nefiind constatate toate circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii.

Consideră că instanța de fond la examinarea litigiului a încălcat prevederile art.56,60 Codul de procedură civilă și art.6 al Convenției CtEDO, prin examinarea cauzei în lipsa pîrîtului, fiindu-i îngrădit dreptul de a prezenta probe și înaintarea unei acțiuni reconvenționale.

Susține că instanțele investite cu judecarea fondului au admis încălcări de procedură, avizul anexat la materialele dosarului care confirmă recepționarea actelor de procedură nu conține semnătura acesteia, iar despre examinarea litigiului nu a cunoscut.

Prin urmare, recurentul și-a întemeiat pretențiile invocate în recurs prin prisma prevederilor art. 432, alin. (2), lit. a) și b) Codul de procedură civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau

aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

La 12 septembrie 2016 Gospodăria Țărănească „Ivan Scutelnic”, a depus recurs suplimentar prin care a invocat că instanțele ierarhic inferioare nu au aplicat prevederile art.6 din Convenție, care garantează părților dreptul la un proces echitabil și nu au ținut cont de prevederile art.20 din Constituție.

Relatează că instanța trebuia să asigure părților posibilitatea de a-și susține și argumenta cererile, de a invoca probe, de a combate dovezile și excepțiile de procedură.

Consideră că instanțele investite cu judecarea fondului nu au respectat principiul contradictorialității și nu a oferit părților posibilitatea de a dezbate în contradictoriu toate elementele de fapt și de drept ale cauzei. Instanța de fond a încălcat ilegal și abuziv drepturile unei părți la soluționarea litigiului.

Menționează că a fost lipsit de posibilitatea de apărare și de dreptul de a înainta acțiune reconvențională, iar aceste încălcări de procedură urmau a fi soluționate de către Curtea de Apel.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că recurentul au recepționat decizia instanței de apel la 08 aprilie 2016, fapt confirmat prin avizul de recepție anexat la materialele dosarului (f.d.102), astfel instanța de recurs constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și recursul este depus în termen potrivit prevederilor art. 434 Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Analizând modul în care recurentul și-a exercitat dreptul la recurs, fără a se expune cu referire la legalitatea deciziei instanței de apel atacate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele motive.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanțele de judecată aplicând corect normele de drept material și de drept procedural.

Subsecvent, în conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art. 432 alin. (2), (3) și (4)

Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform cărei recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanțele ierarhic inferioare de judecată s-au pronunțat în modul corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cu referire la argumentul recurentului privind aplicarea eronată de către instanțele judecătorești inferioare a normelor de drept procesual și anume încălcarea dreptului la apărare, Colegiul menționează că acest argument al recurentului poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

De asemenea potrivit art. 102 alin.5 Codul de procedură civilă prezentarea părții în instanță, în persoană sau prin reprezentant, acoperă orice viciu de înmînare a citației.

Astfel instanța de recurs consideră că argumentul recurentului privind încălcarea dreptului la apărare este neîntemeiat, dat fiind faptul că recurentul și reprezentantul acestuia au fost prezenți la examinarea cererii de apel, iar asemenea motive urmau a fi invocate în cererea de apel.

Avînd în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Gospodăria Țărănească „Ivan Scutelnic” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Gospodăria Țărănească „Ivan Scutelnic”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Svetlana Filincova

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari